



## **ROZSUDOK**

### **V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY**

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kováčovej a členov senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a JUDr. J. Milučkého v právnej veci žalobcov: **1/ Ing. M. G. – L., 2/ MVDr. P. G., súkromný podnikateľ**, *obaja zastúpení advokátom JUDr. M. K.*, proti žalovanému: **Slovenská stavebná inšpekcia – Riaditeľstvo inšpekcie**, *zastúpenému advokátom JUDr. A. T.*, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného zo dňa 18. októbra 2007, číslo 01 012 07/441/2007-SSI 61/495-Ba, o odvolaní žalobcov proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č.k. 6 S 141/2007-38 zo dňa 2. apríla 2009, takto

#### **r o z h o d o l :**

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č.k. 6 S 141/2007-38 zo dňa 2. apríla 2009 **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

#### **O d ô v o d n e n i e :**

Krajský súd v Košiciach napadnutým rozsudkom zamietol podľa § 250j ods. 1 OSP žalobu, ktorou sa žalobcovia domáhali preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného zo dňa 18. októbra 2007, číslo 01 012 07/441/2007-SSI 61/495-Ba a ktorým bolo zamietnuté odvolanie žalobcov a potvrdené rozhodnutie Slovenskej stavebnej inšpekcie – Inšpektorátu Košice zo dňa 31. júla 2007, č. 0602007/651/2006-SSI 65/406-Lu, ktorým bola každému zo žalobcov podľa § 106 ods. 2 písm. b) zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len stavebný zákon) uložená pokuta vo výške po 5 000 Sk za porušenie ustanovenia § 48 ods. 1, § 54 a § 55 ods. 1 stavebného zákona, lebo

zmenili stavbu „X“ bez stavebného povolenia, keď mal za to, že v danom prípade nebolo pochýb o tom, že pristavané vonkajšie schodisko k administratívno-prevádzkovému objektu žalobcov je stavebnou konštrukciou a súčasne je prevádzkovo spojené s terasou existujúcej stavby administratívno-prevádzkového objektu a jeho pristavaním sa pôdorys pôvodnej stavby rozšíril, preto v danom prípade došlo k zmene dokončenej stavby prístavbou v zmysle § 139b ods. 5 písm. b) stavebného zákona, ktorá vyžadovala stavebné povolenie v zmysle § 55 ods. 1 stavebného zákona. Námietka žalobcov, že orgán vykonávajúci hlavný štátny stavebný dohľad (HŠSD) im vopred neohlásil ako predmet dohľadu aj predmetné vonkajšie schodisko, podľa názoru krajského súdu nie je právne významná, pretože stavebný zákon neuvádza v ustanoveniach § 99 až § 104, upravujúcich štátny stavebný dohľad, akým spôsobom sa má vlastník nehnuteľnosti upovedomiť o vykonaní stavebného dohľadu, pričom stavebný dohľad v danom prípade vykonáva Slovenská stavebná inšpekcia ako kompetentný orgán na výkon hlavného štátneho stavebného dohľadu (§ 123a ods. 1 stavebného zákona), ktorý ústne informoval právneho zástupcu žalobcov o výkone stavebného dohľadu a tento prebehol v súlade s ustanovením § 134 stavebného zákona. Žalobcami namietané neuskutočnenie ústneho pojednávania vo veci podľa názoru krajského súdu nie je takou vadou konania v zmysle ustanovenia § 250i ods. 3 OSP, ktorá by mohla mať vplyv na zákonnosť vydaného rozhodnutia, pretože správne orgány v danom prípade mali dostatok podkladov pre správne zistenie skutkového stavu veci aj bez ústneho pojednávania vo veci so žalobcami, vychádzajúc pri tom zo záznamu zo štátneho stavebného dohľadu a žalobcami predložených znaleckých posudkov, taktiež správny orgán oznámením včas upovedomil žalobcov o začatí konania o uložení pokuty a doručil im pozvanie na ústne pojednávanie a zároveň ich poučil, že v prípade neúčasti majú možnosť sa vyjadriť k podkladom rozhodnutia a spôsobu ich zisťovania, ako aj podávať návrhy na ich doplnenie do siedmich dní od doručenia predvolania, pričom žalobcovia, ktorí svoju neúčasť na obidvoch nariadených ústnych pojednávaniach ospravedlnili svojou práceneschopnosťou, tieto práva prostredníctvom svojho splnomocneného právneho zástupcu aj využili a predložili správne orgánu dva znalecké posudky č. X. a č. X. od súdnych znalcov, ako aj písomné stanovisko vo veci zo dňa 16.02.2007.

Proti tomuto rozsudku podali odvolanie žalobcovia, navrhli ho zmeniť, rozhodnutie žalovaného zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Uviedli, že napadnutý rozsudok krajského súdu považujú za nesprávny z dôvodov podľa § 205 ods. 2 písm. d) a f) OSP, nakoľko krajský súd na základe vykonaného dokazovania dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Napadnutý rozsudok je podľa názoru žalobcov vo svojom odôvodnení, vzťahujúcom sa na posúdenie právnej otázky, či predmetné vonkajšie schodisko a jeho realizácia napĺňa znaky zmeny dokončenej stavby prístavbou, nepreskúmateľný a zakladá odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2, písm. b), tzv. inú vadu konania, majúcu za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Odôvodnenie právneho posúdenia v tejto časti sa totiž obmedzuje na citáciu zákona

a nezaobrá sa medzi účastníkmi spornou otázkou, či možno považovať „Vonkajšie schodisko“ ktoré nie je stavbou, ale stavebnou konštrukciou a súčasne nie je stavebne spojené s hlavnou stavbou, to znamená nie je spojená kótami, pevným spojmom (zvarom, mechanickým pripevnením) za prístavbu, a z akých dôvodov. Žalobcovia poukázali na to, že sa jedná o prepojenie výslovne prevádzkové, avšak žiadne iné. Žalobcovia ďalej uviedli, že poukazovali na mnoho príkladov podobných stavebných konštrukcií, ktoré rovnako ako „Vonkajšie schodisko“ nie sú stavebne spojené s hlavnou stavbou, ale len prevádzkovo a napriek uvedenému sa pre ich realizáciu nevyžaduje stavebné povolenie. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia v uvedenej časti podľa názoru žalobcov nie je pre nedostatok dôvodov dostatočne preskúmateľné, pričom súd musí dbať na to, aby odôvodnenie každého rozhodnutia bolo presvedčivé. V zmysle uvedeného má odôvodnenie rozsudku obsahovať okrem iného stručný a jasný výklad o tom, ktoré skutočnosti mal súd za preukázané a ktoré nie. Svoj výklad musí súd prispôbiť konkrétnym okolnostiam každej veci a v odôvodnení ho uviesť tak, aby jeho závery o rozhodujúcich skutočnostiach neboli pre nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôvodov nepreskúmateľné. V rámci právneho posúdenia veci súd vyloží, ktoré ustanovenia zákona alebo iného právneho predpisu aplikoval, ako ich interpretoval, a ako preto rozhodol. Žalobcovia ďalej uviedli, že na každom doterajšom stupni konania počnúc správnym konaním a následne aj v konaní pred krajským súdom poukazovali na vyššie uvedené skutočnosti o posúdení, či sa v prípade „Vonkajšieho schodiska“ jedná o prístavbu. Dôvody, na ktoré žalobcovia poukazovali však neboli na žiadnom stupni vyvrátené ani nebolo odôvodnené, prečo sú považované za nesprávne a ako je potrebné interpretovať ust. § 139b ods. 5 písm. b) stavebného zákona o prístavbe. Žalobcovia preto v odvolaní opätovne poukázali na skutočnosti uvádzané v žalobe a vyjadrenia v konaní pred krajským súdom ako i na všetky skutočnosti a dôkazy tvoriace obsah spisu v predmetnej veci

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhol rozsudok krajského súdu potvrdiť. Uviedol, že žalobcovia v odvolaní neuviedli žiadne nové relevantné skutočnosti, ktoré by mali za následok zmenu rozhodnutia súdu v danej veci.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 OSP) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle ustanovenia § 250ja ods. 2 OSP rozsudkom, ktorý verejne vyhlásil dňa 22. apríla 2010 (§ 156 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 OSP). Deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky [www.nsud.sk](http://www.nsud.sk) (§ 156 ods. 3 OSP).

V danej veci, ako to vyplýva z obsahu pripojených spisov, bolo predmetom súdneho preskúmavacieho konania rozhodnutie, ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobcov a potvrdil prvostupňové rozhodnutie o uložení pokuty vo výške po 5 000 Sk

každému zo žalobcov za porušenie ustanovenia § 48 ods. 1, § 54 a § 55 ods. 1 stavebného zákona z dôvodu zmeny stavby „X“ bez stavebného povolenia. V podanej žalobe (zhodne ako v podanom odvolaní v správnom – stavebnom – konaní) žalobcovia namietali správnosť záveru, že k vykonaniu dohľadu na stavbe „X.“ došlo neohlásene a tvrdili, že neboli porušené ustanovenia stavebného zákona, nakoľko vonkajšie schodisko nie je stavba, čo vyplýva aj zo znaleckého posudku. Tiež namietali, že nebolo rešpektované ich právo ako účastníkov konania zúčastniť sa prejednávania veci osobne, a preto bolo rozhodnuté v rozpore so zákonom.

V konaní podľa piatej časti OSP (Správne súdnictvo) na rozdiel od konania podľa tretej časti (Konanie v prvom stupni) súd preskúmava zákonnosť rozhodnutí a postupov správnych orgánov (§ 244). Pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom; súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia (§ 245 ods. 2 OSP). Rozhodujúci je skutkový stav v čase vydania napadnutého rozhodnutia; možno vykonať len dôkazy, nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia; prihliada sa len na tie vady konania pred správnym orgánom, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1, 3).

Správne orgány v danej veci ustálili, že pristavané vonkajšie schodisko k administratívno-prevádzkovému objektu žalobcov je stavebnou konštrukciou a súčasne je prevádzkovo spojené s terasou existujúcej stavby administratívno-prevádzkového objektu a jeho pristavaním sa pôdorys pôvodnej stavby rozšíril, preto v danom prípade došlo k zmene dokončenej stavby prístavbou v zmysle § 139b ods. 5 písm. b) stavebného zákona, ktorá vyžadovala stavebné povolenie v zmysle § 55 ods. 1 stavebného zákona. Pretože uvedené správne uváženie je v súlade s pravidlami logického uvažovania, jeho podmienky boli zistené úplne a riadnym procesným postupom a právny následok založený rozhodnutím (vydaným na základe správneho uváženia) nie je v rozpore so zákonom, z tých istých skutočností nemohol ani krajský súd vyvodiť iné alebo opačné závery. Žalovaný správne vyhodnotil aj závery znalca z odboru stavebníctva, odvetvie pozemné stavby, odhad hodnoty nehnuteľností Ing. J. F., PhD. v znaleckom posudku číslo X., vyhotovenom na objednávku právneho zástupcu žalobcov, keď sa stotožnil s názorom znalca, že predmetné schodisko nie je samostatnou stavbou, ktorá skutočnosť je z hľadiska definície prístavby podľa stavebného zákona nepodstatná. K opakovaným námietkam žalobcov, ktoré sa týkajú neuskutočnenia ústneho pojednávania, je potrebné dodať, že stavebný zákon potrebu ústneho pojednávania neustanovuje. Pokiaľ nevyplýva obligatornosť ústneho pojednávania z osobitného právneho predpisu, poskytuje správny poriadok správneho orgánu možnosť uváženia, či nariadi ústne pojednávanie (§ 21 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov). Správne konanie je spravidla ovládané zásadou písomnosti a neverejnosti. Ústne konanie sa preto vo všeobecnosti, na rozdiel od súdneho konania, nevyžaduje. Napriek tomu v danej veci správny orgán prvého stupňa nariadil ústne pojednávanie

a keď žalobcovia neúčast' ospravedlnili z dôvodu práceneschopnosti, určil zmenu termínu ústneho pojednávania, na ktorí sa žalobcovia tiež ospravedlnili a ich právny zástupca neúčast' neospravedlnil a nebolo využité ani právo vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia. Aj podľa názoru odvolacieho súdu v konaní pred správnyimi orgánmi nedošlo k vadám, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Krajský súdu v Košiciach sa s tvrdeniami žaloby náležite v odôvodnení rozsudku vyporiadal. Preto možno len zopakovať, že správne uváženie v danej veci nevybočilo z medzí a hľadísk, ustanovených zákonom a uviesť, že v konaní pred správnyimi orgánmi nedošlo k vadám, na ktoré by súd musel prihliadnuť pri preskúmaní zákonnosti a postupu správneho orgánu (§ 250i ods. 3 OSP).

Keď teda krajský súd dospel k právnemu záveru, totožnému so záverom správnych orgánov oboch stupňov a rozhodol, že preskúmaným rozhodnutím žalovaného správneho orgánu nedošlo k porušeniu zákona a chránených záujmov žalobcov, tento jeho názor považoval aj odvolací súd z dôvodov, uvedených vyššie za správny. Preto Najvyšší súd SR ako súd odvolací napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 a 2 OSP potvrdil. Pritom sa stotožnil s právnym posúdením a dôvodmi krajského súdu, viazaný tiež rozsahom a dôvodmi odvolania podľa § 212 ods. 1 OSP ako aj rozsahom a dôvodmi podanej žaloby (§ 249 ods. 2 OSP).

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 250k ods. 1 OSP tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal. Neúspešným žalobcom náhrada trov odvolacieho konania nepatrí a žalovanému správnyemu orgánu nevznikol zákonný nárok na ich náhradu.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave dňa 22. apríla 2010

**JUDr. Elena Kováčová**, v. r.  
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:  
Nikoleta Adamovičová